

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ P. M.**, bývajúcí v T., **2/ S. S.**, bývajúcí Š., **3/ A.. H.**, bývajúcí v T., žalobca 3/ zastúpený P. advokátska kancelária s.r.o., H., proti žalovanej : **T.**, zastúpená Mgr. A. I., advokátom v B., **o odmene za zlepšovací návrh**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C 220/1990, o dovolaní žalobcu 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2013 sp. zn. 9 Co 50/2013

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom (v poradí štvrtým) z 25. septembra 2012 č. k. 6 C 220/1990-583 návrh žalobcov zamietol. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Uložil žalobcom zaplatiť v lehote troch dní na účet Okresného súdu Bratislava IV náhradu znaleckých trov v sume 146,05 €. V odôvodnení okresný súd uviedol, že predmetom konania v danej veci je vyplatenie odmeny za zlepšovací návrh „Chemické zloženie skla“, ktorý bol u právneho predchodcu žalovanej S., zaevidovaný v denníku zlepšovacích návrhov na základe prihlášky žalobcov zo dňa 13.5.1985 pod číslom Z., preto bolo potrebné návrh žalobcov posudzovať v zmysle zákona č. 84/1972 o objavoch, vynálezoch a zlepšovacích návrhoch a priemyselných vzoroch.

Vykonaným dokazovaním, výsluchmi účastníkov, znaleckými posudkami M. M. č. X. a I. S. č. X. a po výsluchu znalca S. dospel k záveru, že návrh je nedôvodný. Nebolo sporné, že zlepšovací návrh č. X. bol využívaný S., za čo bola žalobcom vyplatená aj odmena za zlepšovací návrh na základe rozsudku Okresného súdu v Trnave č. k. 13 C 2446/1986-155 zo dňa 22.11.1988. Sporné medzi účastníkmi bolo to, či bol žalovanou využívaný zlepšovací

návrh č. X., ktorý bol rozšírený pod č. X. Podľa žalobcov tým, že žalovaná prevzala receptúru zo S., využívala ich zlepšovací návrh. Žalovaná túto skutočnosť popierala, pretože v protokole o prevzatí sa neuvádza žiaden zlepšovací návrh. Zo znaleckých posudkov jednoznačne vyplývalo, že zlepšovací návrh nebol žalovanou využívaný a iné dôkazy preukazujúce tvrdenie žalobcov neboli predložené, nemal preto dôvod spochybňovať závery znaleckých posudkov. Nakoľko nebolo v tomto konaní zistené, že by došlo k využívaniu zlepšovacieho návrhu a teda aj k nároku žalobcov na vyplatenie odmeny, návrh zamietol.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu 3/ rozsudkom z 28. marca 2013 č. k. 9 Co 50/2013-609 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd v súlade so súdom prvého stupňa aj po doplnení tohto dokazovania zistil skutkový stav veci spočívajúci v tom, že po podaní prihlášky právny predchodca žalovanej rozhodol o prihláške Č. dňa 31.5.1985 tak, že uskutočnil prieskum využiteľnosti zlepšovacieho návrhu a výsledok tohto prieskumu je negatívny. Na základe žiadosti žalobcov o preskúmanie tohto rozhodnutia vydal T. dňa 18.6.1986 konečné rozhodnutie, v ktorom uviedol, že predmet prihlášky je využívaný v národnom podniku S. a to použitím chemického zloženia kmeňa podľa Č. k výrobe EUTALu. Eutálový kmeň nakupuje národný podnik ZSTS hotový v úprave podľa ZN a vyčíslenie efektov z doterajšieho spôsobu a rozsahu využitia ZN je záležitosťou iba národného podniku S. a ak bude kmeň miešaný podľa predmetu ZN v národnom podniku S., nastane rozšírenie využitia u tejto organizácie. Na základe ďalšieho podnetu žalobcov bolo v zmysle § 72 ods. 3 zákona č. 84/72 Zb. vydané dňa 5.4.1989 konečné rozhodnutie Č.X.Z. a to T., v ktorom bolo uvedené, že prihláška bola na národnom podniku S. prihlásená viac ako tri mesiace po skutočnom počiatku užívania (kmeň EUTAL sa začal používať 12.4.1984, prihláška podaná 13.5.1985). Receptúra na kmeň EUTAL bola prevzatá ako súčasť technológie zo S. národný podnik Trnava, nespĺňa podmienku novosti v zmysle § 59 zákona č. 84/1972 Zb. a preto prijatie prihlášky X. chemické zloženie skla zamietol.

Odvolací súd na základe vykonaného znaleckého dokazovania M. M. a I. S. a následným výsluchom znalca S. v súlade so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade je posudzovaná prihláška pod číslom Z. nespĺňa všetky zákonné znaky zlepšovacieho návrhu v zmysle § 58 zákona č. 84/1972 Zb., keď žalovaná nepoužila riešenie obsiahnuté v posudzovanej prihláške zlepšovacieho návrhu a preto nemohla dosiahnuť žiaden

spoločenský prospech. Žalobcom nemohol vzniknúť nárok na odmenu v zmysle § 116 vyššie citovaného zákona a pokiaľ teda prvostupňový súd ich návrh ako bezdôvodný zamietol, jeho rozhodnutie je vo výroku vecne správne a odvolací súd ho ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 3/ z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm.a/ v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p., nakoľko v konaní došlo k vadám, pretože sa žalobcovi 3/ ako účastníkovi konania postupom odvolacieho súdu ako aj prvostupňového súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalobca 3/ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné pre nedostatok jeho odôvodnenia, čím došlo k odňatiu možnosti ako účastníka konania konať pred súdom. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil len na doslovné a mechanické prepísanie odôvodnenia svojho skoršieho rozhodnutia, a to rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.4.2010 sp. zn. 9 Co 230/09-459, ktoré bolo následne uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012 sp. zn. 2 Cdo 171/2011 zrušené, vrátane rozhodnutia prvostupňového súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia po neúplnom opísaní skutočností tvrdených žalobcom 3/ ďalej týmito jeho argumentmi nezaoberal, pričom podľa žalobcu 3/ išlo o argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce, teda išlo o argumenty relevantné a konkrétne, a bolo teda povinnosťou súdu dôsledne sa s každým týmto argumentom vysporiadať a poskytnúť žalobcovi 3/ jasnú, zrozumiteľnú a konkrétnu odpoveď. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje odpoveď odvolacieho súdu na tieto relevantné argumenty žalobcu 3/ obsiahnuté v jeho odvolaní : 1/ Nevysporiadanie sa súdu prvého stupňa na začiatku konania s prejudiciálnou otázkou, či navrhované riešenie žalobcov je zlepšovacím návrhom, ak áno, či došlo k jeho využitiu u žalovanej. 2/ Nedostatočné odôvodnenie ako sa súd prvého stupňa vysporiadal so spornosťou toho, či bol žalovanou využívaný zlepšovací návrh X. alebo nie. 3/ Neodstránením nepresvedčivých (rozpor medzi výsledkom vykonaného dôkazu a vyhodnotenia tohto výsledku súdom) a nesprávnych záverov súdu prvého stupňa, na ktoré poukázal žalobca 3/ vo svojom odvolaní („zo znaleckých posudkov jednoznačne vyplývalo, že ZN nebol odporcom využívaný“, „iné dôkazy preukazujúce tvrdenia žalobcov neboli predložené“, atď.). 4/ Nevysporiadanie sa súdu prvého stupňa so žalobcom 3/ namietanými a preukázanými nesprávnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, a to že znalec z dôvodu svojej nekvalifikovanosti na posúdenie využívania riešenia navrhovaného v Z. vychádzal z porovnania receptúr

a konštatoval, že žalovaná nevyužila ani jednu z receptúr využívanú S., pričom znalec nevedel vysvetliť, v čom nie sú zhodné. Sám znalec tiež spochybnil uvedený záver, keď na otázku žalobcu 3/ odpovedal tak, že chránené zlepšovacím návrhom je sklo a nie výrobný postup. 5/ Nevysporiadanie sa súdu prvého stupňa s obsahom písomných stanovísk žalobcov k znaleckému posudku S., jeho odpovediam ktoré uviedol v rámci jeho výsluchu ako aj predchádzajúcim rozhodnutiam súdu a taktiež nedostatočné, nezrozumiteľné a vadné vyhodnotenie vykonaných dôkazov a z nich plynúcich skutkových zistení, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývajú a následne tomu nezodpovedajúce právne posúdenie veci. Navrhol, aby dovolací súd podľa ustanovenia § 243b O.s.p. zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava IV a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je „klasickou“ treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk.

V danom prípade ale dovolanie žalobcu 3/ nie je prípustné. Je tomu tak preto, že dovolaním žalobcu 3/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci síce rozhodoval, avšak nevyslovil právny názor (zrušoval rozhodnutia súdov nižších stupňov z procesných dôvodov), ktorým by boli súdy viazané, a od ktorého by sa prípadne mohli odchyliť (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.).

Za tohto procesného stavu (kedy dovolanie nie je prípustné) Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený (ex officio) v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. prihliadať len na vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada však na tzv. iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ale ani na dôvody, pre ktoré

by rozhodnutie spočívalo prípadne na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p.).

Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenom na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jeho práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že súdy sa nedostatočne zaoberali (nevysporiadali) s jeho námietkami v konaní, ktoré považoval za relevantné vo veci a na ktoré v obsahu odvolania i dovolania výslovne upozornil.

Pokiaľ žalobca 3/ namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavuje predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj

laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) vydaný v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhoveli. Zhodli sa na tom, že posudzovaná prihláška pod číslom Z. nespĺňa všetky zákonné znaky zlepšovacieho návrhu v zmysle § 58 zákona č. 84/1972 Zb., keď žalovaná nepoužila riešenia obsiahnuté v posudzovanej prihláške zlepšovacieho návrhu a preto nemohla dosiahnuť žiaden spoločenský prospech. Žalobcom teda nemohol vzniknúť nárok na odmenu v zmysle § 116 zákona č. 84/1972 Zb.

Pokiaľ žalobca 3/ zotráva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi, uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. (t. j. že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). Polemika o nesprávnosti súdmi vyslovených právnych záveroch pre nezohľadnenie právnej argumentácie účastníka konania sama osebe nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti (prípadne arbitrárnosti). V danom prípade súdy uviedli konkrétne dôvody, pre ktoré považovali žalobu za nedôvodne podanú. Tým zároveň ponúkli dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu dovolateľa (neboli však povinné výslovne zdôvodňovať každú námietku žalobcu 3/ z jeho uhla pohľadu).

Všetkým týmto otázkam, ktoré boli rozhodujúce pre záver súdu o nedôvodnosti podanej žaloby s cieľom zdôrazniť ich správnosť sa osobitne venoval v odôvodnení aj odvolací súd. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa aj s jeho skutkovými zisteniami, preto boli dané podmienky pre postup v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Doplnením dôvodov na zdôraznenie správnosti odvolací súd len posilnil argumentačnú stránku rozsudku súdu prvého stupňa v podmienkach prejednávaneho prípadu (aj z pohľadu odvolacích námietok uplatnených žalobcom 3/ a ich primeraným zodpovedaním), dovolací súd preto nemohol prisvedčiť dôvodnosti námietok dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O.s.p.), o ich nepreskúmateľnosti a porušení jeho základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. V rozpore s právom na spravodlivý proces totiž nie je, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku stručne odôvodní svoje rozhodnutie tým, že prevezme odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak je zrejmé, že sa skutočne vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami (obdobne napr. Hell proti Fínsku rozsudok z 19. decembra 1997 č. 20772/92 a iné).

Účastník konania nedisponuje právom, podľa ktorého by bol súd povinný zdôvodniť rozhodnutie podľa jeho predstáv. Súdna prax sa zhodla na tom, že právnym posúdením veci

sa neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca 3/ neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu 3/ nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že žalobca 3/ nebol v dovolacom konaní procesne úspešný a nevzniklo mu právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); vzal tiež na zreteľ, že v dovolacom konaní procesne úspešná žalovaná nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová